

SERBIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
SERBE A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
SERBIO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 17 May 2001 (afternoon)

Jeudi 17 mai 2001 (après-midi)

Jueves 17 de mayo de 2001 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Напишите коментар на један од ниже наведених одломака.

1. (a)

ИЗА ПРЕЂЕ

- Чаролија је овде једна стварност
и друге нема,
чак ни заблуде да су то рушевине.
Неко је хтео
- 5   да долазећи изгубиш сву тежину
     сем погледа
     и руке што подсећа
     да те је још мало преостало
     из другог света.
- 10   Чаролија је једина стварност овде.
     Дах боја
     које збацују своје рубле, устрептале;
     светлост
     што се прикрада да отпочине
- 15   у дворанама ослобођеним и речи
     и времена;
     зелено букнула маховина...
     Једна је лубав нашла своју постелу.
- 20   Сва стварност овде је чаролија
     И та крв
     што је проваливши брану пошла извору
     зар је крв наша?
     Невидлив чамција преко Стикса
     узима своју бродарину.

Милорад Панић–Супер: Тридесет лета
Просвета, Београд, 1965

1. (6)

ТРАГАЧ

Наједном ми је врло непријатно. Била ми је чврста намера да испричам свој поподневни сан, али ми је његов садржај изненада ишчилио. Потпуно је необјашњиво да ја, ево и у овом тренутку, одлично знам о чему се ради, али никако не умето да препричам.

Ево како је било: тргла ме је нека лупњава са степеништа на ходнику, и схватих да више не спавам. Сан се дакле прекинуо, али ме је осећање још тако снажно обузимало, да ми је дошло да одмах све неке испричам. То је било такоређи малопре. И ево, ја, рецимо, знам сваки детаљ напамет, али ми не излази пред очи ниједна слика која би се дала представити, нити мисао која би се могла изговорити. Има, међутим, нешто што поуздано знам (одмах ћу рећи). Занимљиво, док је још трајало, било ми је јасно да су ми сви догађаји и сав простор познати. Све је сасвим извесно већ постојало. Једино што ја сад, ваљда, не умет да изаберем речи да то опишем. Стварно ми је непријатно.

У сваком случају, ја у сну тражим, тражим, тражим. Неког или нешто. То није сасвим јасно, а није ни важно. Главно је да ја трагам. И тако током целог целцатог сна. Било је то тако упечатљиво, тако истинито, да ме је после обузело једно неописиво осећање. Не верујем да је ико нешто слично доживео. То је такав један сан да се о њему једино може рећи да се не да препричати.

Ах, напoкoн! Успело ми је да га саопштим. Сад могу да одахнем.

Ивана Димић: Црна зелен
Просвета, Београд, 1995